

ти, но не сполучила да умѣри кораба; тогазъ втората № 3 зела хубава посока, хвърлила нѣколко пѣти до самия корветъ, но не могла да го закачи и той мълчаливо занимавалъ само заплашително положение.

Били вече хвърлени до трийсетъ снаряда; вече скоро щѣли да престанжтъ, защото и турцитѣ не отговаряли. Но изведнѣжъ, — това било по 2 часа и 10 минути послѣ пладня, — въ единъ и сѣщи мигъ, изъ двѣтѣ батареи сѣ пуснѣли два удара. Тѣзи съвременность била случайна. Минѣли десетъ минути. Изведнѣжъ корветата са покрива съ димъ, презъ който, като мълния сѣ пробилъ темнооаленъ огънь. Много отъ зрителитѣ най напредъ помислили, че неприятеля хвърлелъ бомба; но подиръ двѣ-три секунди раздава са ужасенъ, грѣмоподобенъ трѣсъкъ, който поѣхтѣлъ отъ Браиловския брѣгъ; грѣмаденъ стѣлбъ отъ нѣколко сплетени езици огънь и отъ черенъ гѣстъ димъ сѣ издигнѣлъ кѣмъ небето на четиресетъ сажени и застанѣлъ надъ корветата.

Отъ румѣнския брѣгъ презъ бинокли са виждало какъ хвъркали на горѣ двѣ мачти, дѣски, дрѣви и разни части; виждали сѣ още и хората, които падали отгорѣ на доло и които, споредъ думитѣ на очевидци, приличали на червейчета или на рой пчели.

Разпрѣснжтъ билъ броненосния корветъ *Лютфи-Джелилъ* и грѣмливо *ура* са екнуло по брѣговетѣ на Дунава. Главнитѣ юнаци на това радостно събитие били поручика *Самоило* и подпоручика *Романовъ*. По това зло на голѣмия броненосецъ, другитѣ два сѣ удалили въ Мачинския рѣкавъ, като оставили да са давятъ и гинжтъ турцитѣ, които станѣли жертва на катастрофата. Отъ тѣзи злочести хорица — рускитѣ катери, които дошли завчасъ, могли да избавятъ само едного; а лейтенанъ *Дубасовъ* снелъ вице-адмиралския флагъ, който още са развѣвалъ на третята, послѣдний оцѣлѣла, мачта.